

gjorde saa her opmærksom paa, at det var vel ikke Meningen, og der blev dertil svaret af den daværende Finansminister, at Meningen kun var at overføre et Beløb, der svarede dertil. Overensstemmende dermed blev der foretaget Ændringer i Forslaget, og Titlen blev ogsaa ændret. Dette er oversat af Folketinget, man har beholdt den gamle Titel, der ikke længer svarer til Forslagets Indhold. — En saadan Metode, at overføre visse Beløb, svarende til visse af Statens Indtægter af visse Skatter til Kommunerne, er med Føje bleven karakteriseret som et Omsvøb, og Spørgsmaalet maatte da naturlig blive, om man ikke kunde finde en Maade, hvorpaa man kunde undgaa de mange Omsvøb og det meget Arbejde. Beløbet skulde efter Kommissionens Beregning fordeles saaledes, at Landdistrikterne fik 6,669,000 Kr. medens Købstæderne, Kjøbenhavn og Handelspladserne fik 3,452,000 Kr., altsaa omtrent det halve. Af de 6,669,000 Kr., som Landet skulde have, vilde Hartkornet komme til at nyde godt af 4,260,000 Kr., men ved Siden deraf skulde Hartkornet vedblive at udrede til Staten baade Gammelskatten og Land- og Ligningsskatten, der i det hele udgør omtrent 6,476,000 Kr. Først skulde Ejendomsbesidderne betale disse omtrent $6\frac{1}{2}$ Mill. i Gammelskat og Land- og Ligningsskat, derefter skulde gennem mange Omsvøb saadant noget som $4\frac{1}{4}$ Mill. tilbage til Hartkornsejerne efter at have passeret en Omvej gennem Kommunerne. Resten, de 2,400,000 Kr., skulde gaa til Landkommunerne, Amtskommunerne og Sognekommunerne og afskrives forlods paa Kommunernes Udgifter. Hvis altsaa Kommunens Udgifter ikke stege, vilde der komme en Fordel ud deraf, men det var en meget nærliggende Mulighed, at mange Kommuner vilde betragte sig som særdeles velhavende, naar de fik deres Andel i disse store Millioner, og en Del Udgifter, som man maaske ellers vilde være utilbøjelig til at indlade sig paa, kunde let tænkes at glide med; man vilde sige: vi have Raad til det og det, som man maaske helst skulde undlade eller i alt Fald opsætte. Det er derfor ikke sikkert, at dette Beløb paa 2,400,000 Kr., som Landdistrikterne skulde have, virkelig kom til Nedsættelse i Befolkningens Udgifter. — Det Spørgsmaal maatte derfor naturligvis opstaa, om denne Frem- og Tilbagegang af Pengene virkelig var nødvendig og ønskelig, og om man ikke kunde opnaa ganske anderledes virksomme Resultater paa en anden Maade, nemlig saa-

ledes, at Folk skulde beholde Pengene i Lommen. Jeg anser det for at være behageligere at være fri for en Udgift, som man altsaa da er sikker paa at spare, end først at gøre en Udgift og derpaa have et mere eller mindre begrundet Haab om at faa Pengene tilbage. Der er i det hele taget det at bemærke ved en Fordeling af store Beløb, at, dersom man ikke finder en Metode, som er rigtig og retfærdig, og som alle kunne være tilfredse med, vil der øves megen Uretfærdighed og fremkaldes mange Klager. Hvis Beløbet, der skal fordeles mellem Kommunerne, er en Million, og man begaar den Uret, at tillægge den ene Part 100,000 Kr. mere, end han skulde have, nu vel, saa kunde man nogenlunde finde sig i det, men dersom det var 10 Millioner, der skulde fordeles mellem Kommunerne, og den samme Basis skulde benyttes ved Fordelingen, og der saaledes skulde gøres samme Uret, saa vilde Forskellen blive 1 Million, og over for et saa stort Beløb vilde mange trykke sig ved at finde, at der var handlet rimeligt og retfærdigt. Det er i alt Fald meget uheldigt og ubehageligt, om der skulde være Klager over, at Fordelingen ikke fandt Sted paa rette Maade. Naar man altsaa skulde arbejde paa at finde et nyt System for Sagens Ordning, maatte det spille en betydelig Rolle, at man søgte at undgaa denne Fordeling af større Beløb, som der hidtil har været Tale om i Rigsdagen. Der har jo været mange Planer oppe, været foreslaaet mange Metoder, men ingen af dem har kunnet finde almindelig Tilslutning. Vil man indskrænke sig til at fordele mindre Beløb, vilde man jo ikke gøre Uretten saa særlig følelig, men det forekommer mig i det hele at være en principløs Maade at ordne denne Sag paa. Jeg kan ikke se, at der er noget Princip i dette, at man det ene Aar siger, at man vil anvende 4 eller 5 Millioner til at fordele mellem Kommunerne og det næste Aar lader det blive nogle Millioner mere. Jeg kan ikke se, hvorledes dette Princip fremkommer, og hvorledes det kan begrundes.

Paa Grund af disse Omstændigheder tog Flertallet under Overvejelse, om man ikke hellere skulde gaa til at ophæve de gamle Skatter, Gammelskatten og Land- og Ligningsskatten, fuldt ud, og sige til Folk, at de Skatter skulde de ikke længere svare, de Penge kunde de herefter beholde i deres Lomme, dem behøvede de ikke længere at bringe til Amtstuen, der bliver ikke mere Tale om denne aarlig tilbagevendende